

c. 3.

Иншервју

Во овој број:

ПУЛС, 2 јули 1993 7, 128.

7 - 9

ТИВКИОТ ЧОВЕК ОД АТЕЛЈЕТО

Доајенот на нашата пластиична уметност и еден од предводниците на познатата „македонска скулпторска школа“, Петар Хаџи - Бошков, во интервјуто за „ПУЛС“, зборува за статусот на уметникот кај нас, за спасоносното бегство во интровертноста, за чувството на заборавеност и отфрленост

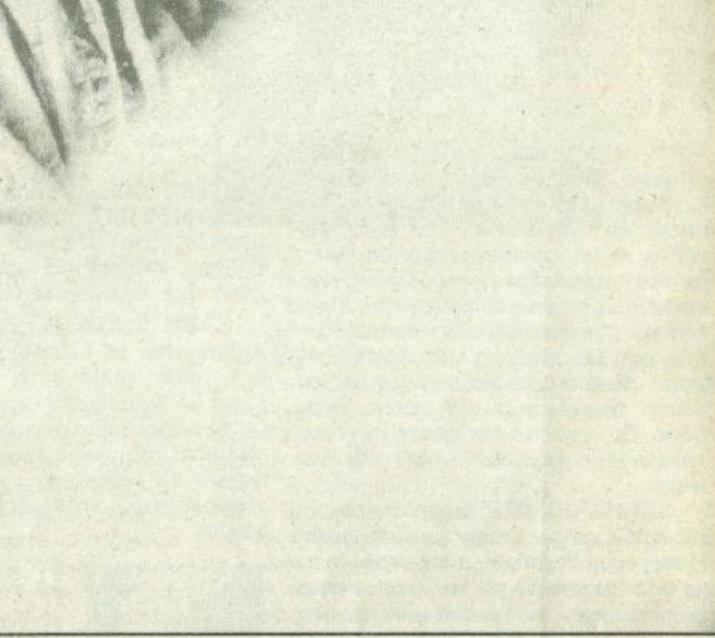
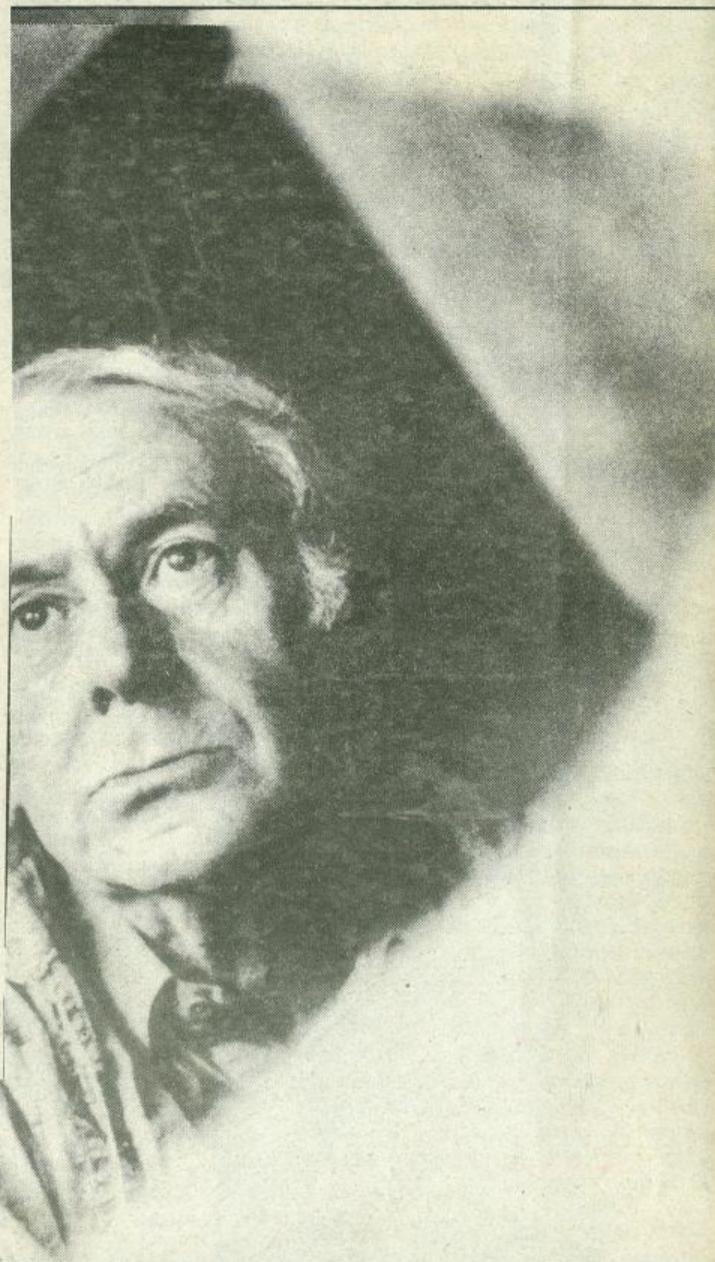

Фото: Драган Тодоровски

Петар Хаџи Бошков

ПУЛС: Размислувајќи за тоа како да го започнеме овој разговор и, воопшто, околу која генерална оска тој да се движи, ни се стори дека не само „квантитетот“ на вашето уметничко делување - значи не само вашите четириесет творечки години - туку и карактеристичната настојчивост за сето тоа време да се опстојува на еден самосвоен и автономен авторски дискурс нè упатува на тоа да говориме за онаа општа и вчена тема: за положбата на уметникот на овие наши простори. Најнапред, имате ли впечаток дека во таа смисла нешто се менува во новиве околности во кои живееме денес?

ХАЏИ БОШКОВ: Ми се чини дека околу тоа прашање сè уште се соочуваме со некои проблеми. Ние сме, како прво, мала држава, а создадени се генерации творци кои уште живеат со едно наследство дека државата треба да се грижи за нив. Тешко е да се разбере дека најважната задача на државата е да се грижи за тоа да се собере највредното, а дека другото му преостанува на уметникот и дека тој самиот мора да се грижи за себе, да ја најде елементарната материјална претпоставка за творење.

ПУЛС: Кога веќе ја начинавме таа тема за односот на државата кон уметникот се чини дека вие секогаш сте се придржуvalе кон овие принципи за неприкосновената самостојност на авторот. Имено, се има впечаток дека никогаш не сте паднале во стапицата да „свириште на тигри ноти“ или да влезете во естаблишиментот.

ХАЏИ БОШКОВ: Така некако излегува. Јас навистина никогаш не влегов во тој таканаречен естаблишимент. Сите овие четириесет години творештво, имено, ги поминав во битката против соц-реализмот и за продирање на современите уметнички тенденции во Македонија. Зошто го споменувам соц-реализмот? Затоа што ми се чини дека тоа

Тивкиош човек од ателјешо

Небојша Јаконов

За скулпторот Петар Хаџи Бошков нашата ликовна критика во една прилика ќе го забележи и ова: „Врсник на револуционерните и авангардни пулсирања во ликовниот живот на педесетите години. Мошне значајна личност, 'одговорен' за непосредното менување на канонизираните, академско-традиционните сфаќања на скулптурата во нашата земја“. Сепак, наспроти сета утврдена и одамна докажана „одговорност“ за многу нешта во нашата повоена уметност - меѓу кои, освен споменатата пионерска улога во инсталирањето на модерниот творечки сензibilитет во Македонија, овде неизоставно би го навеле барем уште неговиот активен удел во создавањето на сега веќе нашироко познатата „македонска скулпторска школа“ - Хаџи Бошков останува пример на човек молчаливо загледан во сопствениот творечки космос, неподатлив на минливите хирови на славата и јавните признанија.“

